

Přímá učednice a laická duchovní služebnice (ministryně)

Kamala Silva poprvé slyšela Jóganandu hovořit v roce 1925 na přednášce, na kterou ji přivedla její matka. Krátce poté se stala učednicí Paramhansy Jóganandy.

V roce 1935 ji Jógananda vysvětil, čímž se stala první laickou ženskou ministryní Self-Realization Fellowship. Jako laická ministryně pak sloužila SRF až do svého odchodu do důchodu v roce 1974.

Kamala založila první oficiální centrum SRF v severní Kalifornii a působila zde jako jeho ministryně. Společně se studenty SRF z oblasti Bay Area shromažďovala finanční příspěvky pro tento účel a po dobu 25 let hledala konečné sídlo, kterým se stal dnes již uzavřený chrám SRF v Richmond. Tento chrám byl následně přemístěn do Berkeley v Kalifornii.

Napsala dvě knihy o svém životě s Jóganandou: *The Flawless Mirror* a *Priceless Precepts*.

V roce 1964 Kamala napsala *The Flawless Mirror* – biografii svého Gurua. Od doby vydání této knihy s ní SRF jednala chladně.

Kamala Silva

Dokonalé zrcadlo – ukázka z díla

1. Osvícený mudrc

V životě existují křižovatky, které zcela mění směr naší cesty. Takovým okamžikem bylo setkání s mým Guruem. Jeho učení mělo osvětlit mou životní pouť a vést mé srdce i myšlenky k Bohu.

Večer 13. ledna 1925 — památné datum — byla Philharmonic Auditorium v Los Angeles zaplněna do posledního z těch 3000 míst. Řady lidí se táhly kolem budovy do velké dálky a čekaly na otevření dveří; v sedm hodin večer už nebylo žádné místo k sezení pro stovky dalších, kteří stále přicházeli. Toto se opakovalo každý večer po mnoho týdnů. Všichni se shromáždili, aby naslouchali nějakému vyslanci z Indie. Z této země, která po věky utvářela mudrce, nám bylo dáno poznat jednoho z jejích nejvíce osvícených.

Svámí Jógananda vstoupil na pódium, jeho oranžový šat jej zřetelně spojoval s dávným řádem odříkajících. Můj první spontánní dojem jsem si mladistvě zapsala do deníku: „**Jeho úsměv je jako slunce duše.**“ Byl radostný a vyzařoval energii, která jako by objímala všechny přítomné.

Proč jsem tam byla přítomna? Má matka uviděla reklamní plakáty s jeho podobiznou. Její zájem vycházel z úcty k učení Indie a z toho, že „hledala pravdu“. Šla jsem s ní a navštěvovala všechna jeho přednášková vystoupení i sérii úvodních, pokročilých a vysoce pokročilých kurzů, které byly zaplněny stovkami nadšených studentů. Na

základě výzvy pro dobrovolníky jsem sloužila jako uvaděčka na těchto přednáškách a kurzech.

Byla jsem hledající? Vědomě ne, ale když jsem ho spatřila, pomyslela jsem si: „Teď jsem našla někoho, kdo může odpovědět na jakoukoli otázku, kterou bych kdy chtěla položit.“ Školní výuka přinášela akademické odpovědi, ale chyběla jim hloubka — rozměr, o němž jsem cítila, že by tam měl být. V kostele jsem přijímala křesťanské učení, ale bez jakéhosi „Rosettského kamene“, který by je přeložil do přímého poznání. Ve Svámím Jóganandovi jsem našla tuto moudrost.

Paramhansadží¹ poskytoval konkrétní metody meditace. Ty umožňovaly člověku vědět, jak se obrátit dovnitř a následovat cestu duše k Nekonečnu. Těch několik jednoduchých jógových technik, které předkládal, bylo ve své podstatě přímých. Vedly člověka přímou cestou – bez odboček.

Svámího přednášky byly uváděny hrou na varhany a jeho vystoupení často předcházela „Píseň Indie“. Před svými přednáškami četl báseň, někdy ze své knihy *Songs of the Soul*. **Jeho silné prohlášení, které hlásalo pokračující existenci duše napříč věky, se nesmazatelně vrylo do mé paměti.**

Měl zásobu poutavých a nezapomenutelných příběhů, z nichž každý nesl duchovní ponaučení. Mnohé čerpal ze svých vlastních zkušeností, některé příběhy si přivezl z Indie.

Jednoho večera zmínil, že v dětství byl velmi hubený a že jeho současná tělesná váha přišla jako skutečné požehnání uzdravení od jeho Gurua. Dobře si uvědomoval, že v západním světě je svatost obvykle spojována s hubeností, dokonce až na hranici vyhublosti. Se svým typickým smyslem pro humor vysvětlil, že v Indii je naopak žádoucí být příjemně plnoštíhlý, protože hubený učitel je chodící reklamou na nedostatek svých žáků!

Jiného večera se někdo zeptal na jeho věk. Spontánní odhady sahaly od šestnácti let až po několik set. On však s úsměvem odpověděl: „Nikdy neprozrazuji svůj věk.“ Tím zůstala otázka otevřená dalším dohadům. Nikdo tehdy nepochopil, že neměřil život pouze podle svého krátkého pobytu v těle, protože duch nemá věku.

Po jedné z přednášek přijal každého kdo přišel a dotkl se jeho paží, které dokázal rozvibrovat energií způsobem připomínajícím elektrický stroj. Bylo to nabíjení těla prostřednictvím vůle a životní síly — prospěšný způsob cvičení, který vyučoval na svých kurzech.

Jeho kurzy navštěvovalo i několik lékařů. Při jedné příležitosti se zeptal, zda je mezi přítomnými nějaký lékař, který by chtěl pozorovat ovládání srdeční činnosti. Velmi je to zaujalo a přišli k němu. Každý z jedné strany se dotýkal jeho pulsu na zápěstí a hlásili odlišné hodnoty na levé a pravé ruce. Poté způsobil úplné zastavení pulsu stejně jako dechu. Nedokázali zaznamenat ani puls ani dech.

Jednoho večera Svámí vyzval všechny muže z losangeleského policejního sboru, kteří stáli u dveří auditoria, aby přišli dopředu a zkusili, zda ho několik z nich dokáže

¹ Titul, který mu byl udělen jeho vlastním Guruem o několik let později a který byl poté používán namísto označení „Svámí“.

vyvést z rovnováhy nebo pohnout z místa, kde stál. Několik z nich se přihlásilo a s překvapením zjistili, že jejich větší hmotnost jim v jejich snaze nijak nepomohla ho vychýlit.

Později jsem pochopila, že takové ukázky předváděl jen zřídka, neboť se snažil přivést druhé k Bohu skrze lásku k Nebeskému Otci, nikoli prostřednictvím předvádění mimořádných schopností.

První večer, kdy jsme ho slyšeli mluvit, hovořil o nadvědomé mysli, kterou popisoval jako duchovní mysl. Podvědomou mysl označil za jakéhosi napodobitele, který zaznamenává a uchovává všechny naše činy, myšlenky a zkušenosti.

Hovořil téměř každý večer po mnoho týdnů a jeho slova měla řečnickou sílu, která dokázala posluchače probudit z duchovního spánku. Těm, kdo měli sklon zaměřovat se na jeho osobnost, říkal: „Nemyslete na Jóganandu, ale na Toho, kdo mě poslal.“ Také říkal: „Nepřijímejte slepě to, co říkám; praktikujte a ověřujte si to sami na základě vlastní zkušenosti.“

Konaly se modlitební služby, které zahrnovaly afirmace pro duševní, tělesnou i duchovní pohodu. Všichni se zapojovali a Svámího modlitby i jeho silné vibrace posilovaly ty naše. Po jednom z těchto setkání jsem si zapsala: „Dnes jsem byla na duchovním léčivém setkání a při závěrečné modlitbě sestoupila do místnosti nádherná vlna a naplnila ji. Byl to pocit velkého požehnání.“

Zmínky o jeho kurzech se objevují v poznámkách v mém deníku. Několik z nich zde uvádím.

21. ledna. Dnes ráno jsem praktikovala cvičení. Díky nim se cítím silná a zdravá. Svámí mluvil o „využívání kosmického vědomí v každodenním životě“. Znamená to být v kontaktu s láskou, odvahou, tolerancí, soucitem a moudrostí.

28. ledna. Dnešní večer byl pro nás zjevením, neboť se učíme poznávat Boha a naslouchat Mu skrze kosmický zvuk. Svámí zná zákony, jak navázat spojení s Bohem, a jsme šťastní, že se je učíme.

30. ledna. Naše lekce i vše, co nám Svámí říká, má velkou hodnotu. Hovoří z vnitřního pramene moudrosti. Dnes skončil tento první kurz a mám dost podnětů, které mi vystačí po zbytek života.

13. února. Dnes při meditaci na mě přišlo to nejužasnější uvědomění — velká láska k Bohu, mému Otci, kterého cítím blízko sebe.

Už po jediném měsíci jsem pocítila tento blízký, osobní vztah k Bohu, jaký jsem nikdy dříve takto nezažila. Potvrzuje se, že meditační techniky umožňují člověku přiblížit se k Bohu. Svámí řekl: **„Člověk musí Boha poznat, aby Ho mohl milovat. Pak jeho mír vstoupí do vašich srdcí.“**

Dne 8. března 1925 Svámí hovořil o svých plánech na koupi budovy hotelu Mt. Washington a přilehlého pozemku, který měl sloužit práci Yogody.² Toto místo se

² „Yogoda“ byl název, kterým označoval Mistr své učení — název, který byl později změněn na *Self-Realization Fellowship*. V Indii se nadále používá původní označení *Yogoda Sat-Sanga*. V překladu to znamená „to, co zprostředkovává sjednocení (individuální duše s Bohem) skrze společenství s pravdou.“

nacházelo v jedné z rezidenčních čtvrtí Los Angeles, a když našel toto místo, které již dříve spatřil ve vizi, měl velkou radost, že nese jméno po velkém průkopníkovi svobody v Americe.

Mt. Washington byl zakoupen a stal se trvalým sídlem organizace Yogoda (SRF). Pozemky zahrnují mnoho akrů na vrcholu kopce a z budovy je výhled na zvlněné pahorky i na vzdálená třpytivá světla města. První setkání, které se zde konalo, proběhlo o Velikonocích — při východu slunce. Svámí hovořil o Ježíši a o uvědomění si Kristova vědomí v našich srdcích.

Na konci jara a během léta Svámí přednášel v různých městech Kalifornie, včetně San Francisca. Přednášel tam již v předchozím roce a rovněž nyní se setkal s velkým ohlasem. Cestoval také podél pobřeží, aby znovu přednášel ve státech Oregon a Washington. V Portlandu a Seattlu na něj čekalo mnoho studentů. Také ve Spokane během své zářijové návštěvy nacházel každého večera posluchárny zaplněné nad kapacitu velkého přednáškového sálu. V říjnu se vrátil do Los Angeles, aby opět přednášel ve Philharmonic Auditorium. Do deníku jsem si zapsala: „**Můj velký učitel, Svámí Jógananda, je zpět. Hovořil o Yogodě a o způsobech, jak Mistři Indie dosáhli sebeuvědomění Boha.**“

Vždy jsme s sebou na všechny jeho přednášky vodily já a moje maminka své přátele. Naše nadšení bylo bezmezné. Maminka i já jsme byly přitahovány jeho velkou moudrostí, klidem a zářivou duchovní silou, kterou bylo možné přímo vnímat. Jak jsem vstřebávala jeho učení, nepociťovala jsem potřebu jít za ním na osobní rozhovor, jak to činilo mnoho studentů. Nyní jsme však měly odjet pryč, a tak jsem si přála s ním promluvit. Bylo to devět měsíců od chvíle, kdy jsem v lednu poprvé navštívila jeho přednášky, a tento večer 13. října 1925 měl být **mým prvním rozhovorem s ním.**

Po přednášce jsem šla do zákulisí a uviděla ho stát poblíž jevištních kulis. Všimla jsem si jeho jemné důstojnosti a zdrženlivosti, která pro něj byla vždy přirozená. Tento učitel byl v mé mysli i srdci uctíván způsobem, který nedokážu popsat, ale později jsem pochopila, že je to cit učedníka ke Guruovi.

Přistoupila jsem k němu a on mě pozdravil. Chvíli jsme spolu hovořili a řekl mi, že také velmi brzy odjíždí přednášet do jiných států³. Byl s ním nově příchozí učitel pro Mt. Washington a on nás seznámil. Svámí mi řekl, abych ho ještě přišla navštívit, než odjedeme.

Jeho přednáška toho večera byla nádherným pojednáním o tom, jak žít život Krista, Krišny a Buddhy. Řekl, že **Kristus přišel v době, kdy byla potřebná láska, že Buddha přinesl sílu duchovního odhodlání a Kršna zdůrazňoval činnost vedenou moudrostí.** Jeho poučná přednáška následující večer nesla název „Urychlování lidské evoluce“ a popisoval v ní pomoc poskytovanou prostřednictvím určitých jógových technik.

Následující večer jsem od svého Gurua obdržela požehnání. Svámí hovořil o svém vlastním velkém učiteli, Šrí Juktéšvárovi. Po přednášce jsem za ním šla. Přivítal mě a

3 Jeho přednášky na následující měsíce byly naplánovány v Chicagu, Rochesteru, Clevelandu, Pittsburgu a v New Yorku v Carnegie Hall.

během našeho rozhovoru řekl: „**Vždy si zachovávej svou důstojnost a pamatuj na sílu své myšlenky a vůle.**“ Když jsem odcházela, požádala jsem ho o požehnání. Položil mi ruku na hlavu a modlil se. Nejprve jsem pocítila vnitřní ticho; poté mě naplnila posvátná radost, když byl můj duch pozvednut do nesmírného míru.

6. Drahocenné pokyny

Svámí se vrátil do Los Angeles v listopadu (1929), kde přednášel a po určitý čas pobýval na Mt. Washingtonu. Matka i já jsme byly opět v Kalifornii a navštěvovaly jsme jeho přednášky. Byly jsme také přítomny meditacím a vánočním slavnostem, při nichž byl Svámí hostitelem shromáždění místních učedníků a hostů.

Toto období předznamenalo vydání nové knihy mého Gurua, ***Whispers from Eternity***. Vánoční přání, které jsem od něj obdržela, neslo tento text:

Kamale, za nehynoucí oddanost Bohu a Yogodě. Nepřetržité požehnání. Brzy k tobě přijde ***Whispers from Eternity***, aby ti navěky šeptala o Bohu.

Svámí Jógananda

Jeho slova, jako vždy, vyjadřovala pravdu. Tyto modlitby inspirativně pozvedaly mé myšlenky k Bohu. Jejich hlavní poučky, vyjádřené poetickou obrazností, planou oddaným citem k Nekonečnu.

Jeho kniha ***Whispers from Eternity*** odráží **Boží šepoty v jeho duši** (Šepoty od Věčnosti).

Na matčino vánoční přání také vlastnoručně připsal zvláštní pozdrav a zmínil svazek, který obdrží. Když naše výtisky dorazily, oba byly podepsané a každý obsahoval osobní věnování.

Do mého výtisku napsal:

Kamale,

hleď neochvějně na Polárku Jeho přítomnosti. On ví, že se k Němu snažíš dostat — jenom v tom vytrvej. Jakmile Ho přesvědčíš, budeš tam. Spěchejme k Jeho příbytku bez postranních odboček.

Svámí Jógananda

V lednu (1930) byl Svámí pozván, aby pronesl hlavní projev při zasvěcení sikhského chrámu ve Stocktonu v Kalifornii. Několik osob z Mt. Washingtonu ho mělo doprovázet a moje matka některé z nich vezla naším autem.

Když jsme dorazili k chrámu, Svámí vystoupil z vozu a připojil se k mužům na prostranství obklopujícím novou budovu. Probíhala tam živá diskuse. Sikhští členové

(muži) debatovali o tom, zda do chrámu umístit židle, nebo zda sedět na podlaze pokryté kobercem — nové versus staré. Nakonec zvítězily židle! Bohoslužby se měly konat toho večera a Svámího projev měl být přednesen v jeho rodném jazyce.

Když jsem toho večera s naší skupinou vstoupila do chrámu, nevěděla jsem, že jméno Singh se dává každému příslušníkovi sikhské víry. Ještě před zahájením obřadu si Svámí přál mluvit s panem Singhem, který přijel s námi. Všichni už seděli a já byla poslána, abych ho požádala, aby přišel do zadní části sálu. Vyšla jsem uličkou a když jsem ho zahlédla o několik řad dál, zavolala jsem slyšitelným šepotem: „Pane Singhu.“ Jakmile jsem to však udělala, každá hlava v prostorném auditoriu se otočila! Raději se zdržím popisu svých pocitů, ale „náš“ pan Singh zareagoval a přišel do zadní části sálu.

Zůstali jsme přes noc ve Stocktonu. Při zpáteční cestě se udála příhoda, která odhalila vnímavost mého Gurua. Když jsem se později dozvěděla celý její průběh, sevřelo mi to srdce. V našem autě se maminka a ostatní střídali za volantem. Já jsem jela se Svámím v jeho voze. Když jsme dorazili na starou klikatou horskou silnici Ridge Route za Bakersfieldem, začal padat sníh a velká část vozovky namrzala. Právě tam Svámí požádal, aby jeho auto zastavilo a aby bylo dáno znamení i mamince, aby zastavila. Upozornil maminku i ostatní, aby jeli velmi, velmi opatrně. Mně řekl: „Vidím zde určité nebezpečí.“ Měla jsem víru, že jeho modlitby zajistí božskou ochranu. Jak závažné to nebezpečí bylo, jsem pochopila teprve mnohem později, když se o tom maminka jen mimochodem zmínila. Vyprávěla mi, že když jeli po kluzké, strmé horské silnici, promluvila na řidiče, ale on neodpověděl. Za volantem spal! Řízení tak převzala v pravém okamžiku.

Jednoho dne pozval Svámí maminku i mne, abychom druhý den brzy ráno přijely na Mount Washington a doprovodily ho na piknik. V Manhattan Beach nás však nevyhnutelně něco zdrželo, takže jsme přijely pozdě a našly ho zaneprázdněného organizační prací, důležitými záležitostmi, které vyžadovaly jeho pozornost. Svámí nás přivítal a pak řekl: „Přijely jste pozdě!“ Maminka odpověděla, že ji to mrzí, „ale,“ dodala, „věděla jsem, že ať přijedeme jakkoli pozdě, stále to bude ještě brzy.“ Požádal ji, aby svá slova, pronesená tak spontánně, zopakovala, aby se ujistil, že slyšel správně. Pak se mu oči rozzářily pobavením a s potěšeným pobrukováním si tuto dvojznačnou větu opakoval, protože ocenil pravdu, kterou v sobě nesla. Zdržení bylo u něj obvyklé kvůli mnoha přerušením, která mu bránila v odjezdu. Onoho dne jsme s ním z vrcholku Mount Washington odjížděli na piknik až v šest hodin večer. To byl také jeden z důvodů, proč se můj Guru během svých prázdnin často vracel do naší plážové chaty — aby se alespoň na krátký čas vzdálil neustálým nárokům na svůj čas.

Jen zřídka jsme Svámího fotografovali, protože jeho život byl po celý rok natolik naplněn činnostmi, že nám připadalo jako projev ohleduplnosti nežádat ho, aby pózoval. Když o tom však nyní přemýšlím, nemyslím si, že by mu to bývalo vadilo, a velmi si cením těch několika fotografií, které mám. Některé z nich jsou otištěny i v této knize.

Jednoho dne, když jsme byli se Svámím v naší plážové chatě, přinesla jsem mu svůj zápisník a požádala ho, zda by mi do něj něco napsal. Přikývl a sáhl po peru. Na okamžik se zadíval na modrou hladinu oceánu a potom napsal:

Ten oceán před námi je nehybný a není vždy na dosah — proto se koupej v Bezbřehém moři, které nosíš ve svém nitru, ve vzrušujících vlnách stále se vzdouvající radosti kontaktu s Bohem, kdykoli si to přeješ, kdykoli a kdekoli.

Mnoho vzácných pouček jsem od svého Gurua přijímala prostým pozorováním. Všimla jsem si, jak lidi zdravil s takovou srdečností a vřelostí, která božsky zahrnovala každého. Jeho úsměv i výraz tváře projevovaly stejnou úctu ke všem. Stalo se to pro mne názorným poučením, když jsem u jiných pozorovala osobní výměnu pohledů, která naznačovala flirtování. Uvědomila jsem si tak, že magnetismus očí je silou, která může odrážet ego tak, že přitahuje na sebe pozornost – pokud jsou oči takto používány. Tato magnetická síla však může být proměněna v záři božského citu pro všechny, když odráží nekonečnou Duši — tak, jak tomu bylo v příkladu mého Gurua. Tento kontrast byl natolik výrazný, že jsem cítila, že je to poučka hodná následování pro každého, kdo Boha hledá opravdově.

Mistr poskytoval také praktickou pomoc při řešení problémů v podnikání i v dalších oblastech obživy. **V zákonech úspěchu, které učil, kladl důraz na modlitbu a na pochopení magnetického vlivu prostředí. Člověku přináší užitek to, že se stýká s ostatními v prostředí jejich úspěchu. Totéž platí i duchovně. Svámí hovořil o božských magnetických kvalitách životů světců a o posvátných místech, která mohou silně působit na ty, kdo jsou vnímaví.**

Mistrova slova — „**Společnost (okolí) je silnější než síla vůle**“ — pro mne byla překvapující myšlenkou! Vedla mě k tomu, že jsem se po dlouhou dobu pozorovala, než jsem plně pochopila tuto pravdu. Všimla jsem si, že od těch, které vidáme nejčastěji, přejímáme postoje, názory, způsob vyjadřování, návyky, ideály — nebo i jejich nedostatek. Může se to projevit hned, nebo až později, když už z našeho života odešli. **Přesto však v nás zanechávají svou stopu. Nevědomky vstřebáváme jejich vliv a jsme jím ovlivňováni ve větší míře, než si uvědomujeme. Světská společnost odvádí mysl od myšlenek na Boha. Naopak dobrá společnost přináší prospěch. Mistr napsal: „Prostředí má nejvyšší důležitost.“**

Svámí řekl: „**Svou vnímavost používám pouze k přijímání spirituality.**“ Všimla jsem si, že se touto vzácnou poučkou řídil po všechna ta léta. **Jak přirozené je reagovat na negativní nálady, poznámky a postoje lidí kolem nás! On to však nikdy nedělal, a přesto byly dveře jeho vnímavosti dokořán otevřeny každému, kdo projevoval upřímný zájem o duchovní věci.** Jednou ve vlaku, když seděl ponořen do hlubokého meditačního stavu, procházel kolem něj několikrát průvodčí a s údivem se na něj díval. Nakonec se zastavil a řekl: „Jak tam sedíte, vypadáte tak pokojně.“ Svámí odpověděl: „Kéž byste mohl poznat, co cítím.“ Muž na to řekl: „To bych si také přál.“ Mistr mu nabídl, že mu ukáže, jak tento klid nalézt v meditaci. Když měl průvodčí po službě, vrátil se a Mistr ho naučil meditační techniky.

Svámí vždy jednal s pozitivní vůlí; nic nedělal polovičatě. Říkal: „**Uplatňujte svou vůli v každém počinání.**“ Jeho poučky rozlišují slepou vůli, rozumovou vůli a

Božskou vůli. Nad tou poslední jsem často přemýšlela a snažila se pochopit význam Boží vůle ve vztahu k vůli vlastní — abych věděla, jak mezi nimi rozlišovat. Náš Guru nám připomínal, že Boží vůle není oddělena od naší vlastní: „**Je-li naše vůle vedena moudrostí, je to Boží vůle. Je-li naše vůle vedena egem, postrádá Boží schválení. Dělejte to nejlepší, jak jen umíte. Bůh od nás chce vytrvalost v úsilí a to, abychom neutíkali před svými povinnostmi.**“ Když Mistr řekl: „**Soustředte se na podobnosti, ne na rozdíly,**“ mluvil o národech i o lidech v jejich mnoha vztazích — rodinných, společenských i pracovních. Shledala jsem, že je to klíč k navázání souladu s druhými. Rozpouští to kritické postoje, protože rozdíly lidi oddělují. **Přibližujeme se k sobě tehdy, když svou pozornost zaměřujeme na to, co máme společné.**

Svámí svým používáním oddaných zpěvů zdůrazňoval požehnání, která lze prožívat touto formou uctívání. Zpěv manter a duchovních písní pomáhá člověku naladit se na Boha. Může uvolnit napětí a citové rozrušení, a tím vytvořit vnitřní klid. Stejně jako u afirmací proniká vibrační síla určitých slov skrze opakování hluboko do našeho vědomí a ovlivňuje jak naše každodenní záležitosti, tak i náš vnitřní duchovní život.

Jednoho odpoledne na Mount Washingtonu odešel Svámí na otevřenou verandu ve čtvrtém patře, aby tam strávil čas v modlitbě a vnitřním soustředění (veranda byla později uzavřena). Když pak později přišel do vstupní haly, kde jsme byli přítomni, poznamenal, že když člověk medituje, není třeba to dávat nikdy na odiv tím, že o tom hovoří. Radil, že lze jednoduše říci: „**Byl jsem trochu zaneprázdněn.**“

Můj Guru mi řekl: „**Tam, kde druzí končí, tam já teprve začínám.**“ Někdy, když se chystám svou meditaci ukončit, vzpomenu si na jeho slova a pokračuji dál; a často jsem pak obdařena mírou požehnání, které se mi během první části meditace vůbec nedostalo.

První snahy dosáhnout vnitřního ztišení jsou pro téměř každého meditujícího obtížné. Není snadné se odpoutat od navykklého ztotožnění s tělem a majetkem ani od připoutanosti k nim. Zřídka víme, jak se odpoutat od svých vzpomínek, od vybavování každodenních událostí a od všeho mentálního, citového i tělesného neklidu. Metoda koncentrace „**Hong-Sau**“, kterou Mistr učil, přináší ztišení mysli i těla. V tomto uvolněném stavu se nalézají pokoj i mnohá další požehnání — ticho, v němž dech jakoby zapomíná na svůj nepřetržitý pohyb. Právě tato lekce jógy mi byla největší pomocí. Věřím, že to bylo právě pravidelné a dlouhodobé praktikování této důležité techniky, které mi otevřelo cestu k mnohým požehnáním, jež jsem přijala od Boha a Gurua. Při důsledné každodenní praxi jsem tuto techniku zařazovala i v jiných chvílích, například během cestování anebo při čekání na schůzky, protože když člověk tiše sedí, není to ostatním nijak nápadné.

V meditaci usilujeme o to, abychom přebývali v onom čistém Vědomí, které zůstává po celou věčnost neměnné. Jedině toto Vědomí může poznat Boha. Avatáři, přebývající v tomto osvíceném stavu, nabízejí člověku pomoc. Mistr řekl: „**Moudrost je vštěpována Guruem, avšak vnímavost a schopnost růstu se musí postarat oddaný.**“

Máme sklon setrvávat na dobře známých stezkách návyků, sklonů či chutí a stále dokola kráčet po známé cestě — pohybovat se, ale nevystupovat výš. Poučky Gurua mohou být na cestách jógové praxe a disciplíny nezvyklé, ale vedou vzhůru, kde duše odkládá své pomíjivé obaly a své omezené podřízení smyslům, aby znovu získala svobodu a říši Ducha.

Můj Guru učil, že pokud „**pohlédneme k čistému paprsku Boží přítomnosti**“, uvidíme, že podstata pohyblivých obrazů promítaných v šeru na plátno Života pochází z Boží promítací kabiny (jinými slovy - neupínej se na dění ve světě, ale hledej Zdroj, z něhož vše vychází, nesoustřeďme se jen na obrazy na plátně, ale na paprsek, pozn. překl.). Jen tím, že se odvrátíme od scén a pohlédneme vzhůru, můžeme spatřit Paprsek vycházející z promítací kabiny. Právě v tomto Paprsku vnímáme Skutečnost, nikoli však v pohybu na plátně.

11. Životopis jógina

Mistr zůstal v zahraničí jeden a půl roku bohatého na události. Jeho cesty zahrnovaly návštěvy Svaté země, Evropy, Anglie, Skotska a mnoha částí Indie. Přednášel obrovským shromážděním v Indii a také v Anglii, pod záštitou předních osobností v obou zemích.

V Londýně zaznamenávaly jeho činnost tisk i kameramani zpravodajských týdeníků. Jeden novinář píšící sloupky napsal v London Star: „Podařilo se mi protlačit do Caxton Hall, než přetékající dav obsadil novinářský stůl. Příležitostí byla přednáška o ‚Bohu‘ Svámího Jóganandy, mistra jógy. Sál, podlaha i balkony byly přeplněné. Po dobu jedné hodiny a čtvrt si udržel pozornost posluchačů. Slyšel jsem jen málokoho, kdo by se Svámímu vyrovnal jako řečník. **Nebyla v něm ani slabika planého řečnění či nesrozumitelné metafyziky.** Na konci pětasedmdesáti minut Svámí, zjevně ani v nejmenším unavený, odešel promluvit k přeplněným vedlejším shromážděním.“

Také Indie mu po patnácti letech vzdala nádherné přivítání a poctila jeho návrat. Když tam pobýval, jeho Guru, Šrí Juktéšvár Giri, mu udělil titul Paramhansa, což znamená „Nejvyšší labuť“ (symbolicky prostředek Nekonečna). Tento titul dobře odpovídal mému Učiteli, neboť jeho život byl zasvěcen přivádění žáků ke břehům poznání Boha.

Po Mistrově návratu do Kalifornie trávil mnoho času pokračováním v psaní svého „Životopisu jógina“. Když byla dokončena, daroval mi výtisk knihy. Po tomto neocenitelném daru následoval tento dopis.

17. března 1947

Drahá Kamalo,

děkuji ti za tvoje velmi laskavá slova o mém Životopise. Hluboce si jich vážím. Velmi mě těší, že dílo, jehož psaní jsem zasvětil 25 let, je všude přijímáno tak dobře. Je to

díky Božímu požehnání, neboť jsem se modlil, aby tato kniha posílila touhu každého čtenáře hledat Ho s velkým odhodláním a horlivostí.

Váš děkovný dopis mě potěšil — nyní šířte naše poselství **Sebeuvědomění** prostřednictvím knihy — vždyť jste byla vždy zastáncem naší věci.

S požehnáním,

Paramhansa Jógananda

Paramhansa Jógananda umožnil člověku, aby se seznámil prostřednictvím stránek své knihy s ním samotným a také s každým z jeho Paramguruů. Jeho „Životopis jógina“ vychází vstříc hledajícímu poutníkovi s moudrostí, láskou a odzbrojujícím humorem. Mladí čtenáři i celoživotní studenti jsou jejím obsahem obohacováni stejně, neboť inspiruje člověka pít zhluboka ze studny Ducha.

Velikost této vzácné klasiky božské pouti nelze plně ocenit po jednom či dvou přečteních. Porozumění její hodnotě je postupně rostoucí zkušeností. Obsahuje stránky moudrosti, které se při každém novém čtení opět nově odhalují.

Podává podrobnou historii toho, jak nám bylo učení předáváno prostřednictvím Paramguruů. Původně je učil už Kršna; byl to však Babadží, himálajský Avatar, kdo zasvětil Láhiri Mahášáje do Krija jógy. Tento uctívaný žák, který byl hospodářem, dosáhl nejvyššího poznání Boha. Babadží jej ujistil, že „miliony lidí, kteří mají rodinné závazky a jsou zatíženi těžkými světskými povinnostmi, od tebe načerpají nové povzbuzení a odvalu – od tebe jako hospodáře, jako jsou oni sami.“ Šrí Juktéšvár Giri, který se stal Učitelem Paramhansa Jóganandy⁴, byl pokročilým žákem Láhiri Mahášáje.

V dětství a raném mládí měl Paramhansa Jógananda velkou touhu poznat Boha. Cítil, že k tomu musí nalézt svého vlastního Gurua. Jeho líčení dlouhého hledání tohoto Božího muže (Šrí Juktéšvár Giri) nám umožňuje putovat spolu s ním na této duchovní cestě. Vypráví o mnoha zajímavých a neobvyklých setkáních s muži a ženami svaté pověsti. Jeho nesmírná touha po Kosmickém Vědomí byla naplněna skrze osvícené vedení jeho Gurua. Ve své knize popisuje tento ohromující zážitek.

Šrí Juktéšvár Giri, sannjásin řádu svámích, byl ve své zemi i mezi všemi, kdo ho znali, vysoce vážen. Věřil, že přístup k Bohu má být vědecký, a byl široce znám svými výklady Bible a Bhagavadgíty. Jejich hluboký význam objasnil ve své knize „The Holy Science“ („Svatá věda“), v níž ukázal základní jednotu obsaženou v písmech obou těchto knih.

Mistrova cesta v roce 1935 byla naplánována poté, co ho Šrí Juktéšvár Giri požádal, aby se v oné zvláštní době vrátil do Indie. Tento velký Rši věděl o svém blížícím se odchodu z těla. Odešel z tohoto světa, zatímco tam Mistr pobýval. Posmrtný návrat Šrí Juktéšvára k jeho milovanému žákovi, Paramhansovi Jóganandovi, se odehrál ve

⁴ Toto zvolené mnišské jméno „Jógananda“ znamená „božská blaženost prostřednictvím sjednocení (jógy) s Nekonečnem“.

scéně, která lidstvu poskytuje hluboký vhled do „mnohých příbytků“ nebe. Jak to je popsáno v jedné z kapitol jeho „Životopisu jógina“.

Tato kniha byla přeložena do mnoha jazyků a také do Braillova písma. Nese poselství Krija jógy, která je známá jako velký „duchovní urychlovač“.

Paramhansa Jógananda je zodpovědný za příchod Krija jógy do západního světa. Napsal: „Krija, která ovládá mysl přímo prostřednictvím životní síly, je nejsnazší, nejúčinnější a nejvědecktější cestou přiblížení se Nekonečnu.“ Toto učení je v souladu s posláním jeho života, které vyjádřil těmito slovy:

„Přicházím vám všem vyprávět o Něm a o cestě, jak Ho uzavřít do svého srdce, a o disciplíně, která přináší Jeho milost těm z vás, kteří mě požádali, abych vás vedl do Přítomnosti mého Milovaného.“